

Arrest

nr. 136 161 van 14 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 23 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIIJVERSEEL loco advocaat O. GRAVY en van attaché L. VANDEVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, afkomstig uit Preshevë (Zuid-Servië, Servië) en bent u in het bezit van het Servisch staatsburgerschap. Op 20 juli 2006 vroeg u voor de eerste maal asiel aan in België. In het kader van uw eerste asielaanvraag bracht u aan Servië ontvlucht te zijn omdat u er werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden voor het slagen van een ambtenaar (politieagent) in functie. Op 3 april 2006 vond er een huiszoeking door de politie bij u thuis plaats. Uw vader werd daarbij geslagen. U wilde tussenbeide komen, beledigde de agenten en hield een metalen schep vast klaar om ermee uit te halen. De huiszoeking door de Servische autoriteiten was volgens u ingegeven door etnische motieven. Na het incident d.d. 3 april 2006 hield u zich schuil bij familie in Servië en kort na uw veroordeling op 3 juli 2006 verliet u Servië. Op 6 oktober 2006 nam het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. In het licht van

de Vluchtelingenconventie werd uw asielaanvraag als ongegrond beoordeeld. De tegen u uitgesproken strafrechtelijke veroordeling (6 maanden gevangenisstraf) maakte volgens het Commissariaat-generaal geenszins om een van de redenen van de Vluchtelingenconventie een disproportionele straf uit. Op 26 mei 2010 verwierp de Raad van State daar u niet verscheen ter terechtzitting het door u tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal d.d. 6 oktober 2006 ingestelde beroep tot nietigverklaring en de ingestelde vordering tot schorsing. In 2011 keerde u voor enkele weken terug naar Preshevë omdat u naar een begrafenis moest. Voor uw terugkeer maakte u gebruik van een Servisch paspoort, verkregen op de Servische ambassade in België. U reisde legaal terug naar Servië. U maakte van uw terugkeer gebruik om in Preshevë een nieuwe identiteitskaart en een nieuw rijbewijs aan te vragen en af te halen. Ten tijde van uw terugkeer verbleef u hoofdzakelijk in Macedonië. U keerde na enkele weken legaal terug naar België. Op 8 oktober 2014 werd u bij een controle aangehouden en werd vastgesteld dat u de wetgeving inzake toegang en verblijf tot het land overtrad. Op 9 oktober 2014 kreeg u van de Dienst Vreemdelingenzaken het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. U werd overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas in afwachting van uw repatriëring naar Servië. Op 14 november 2014 diende u voor de tweede maal een asielaanvraag in. In het kader van uw actuele asielaanvraag brengt u aan ingeval van een terugkeer naar Servië te vrezen mishandeld te worden in de gevangenis als u uw gevangenisstraf van 6 maanden zal moeten uitzitten. Daarnaast hekelt u de algemeen slechte situatie van de etnische Albanezen in Zuid-Servië. Zo beschikken de Albanezen in Zuid-Servië niet over dezelfde rechten als de Serviërs in Servië. Voorts is er een sterke aanwezigheid van de Servische gendarmerie in Preshevë en werd de rechtbank van Preshevë verplaatst naar Vranje (Servië). Ten slotte verwijst u naar enkele recente incidenten tussen Servië en Albanië, in het bijzonder naar de opstoot tijdens de voetbalmatch Servië-Albanië in Belgrado (Servië) (oktober 2014) en naar een bezoek van de Albanese premier Edi Rama aan Servië waar tijdens zijn bezoek Albanese vlaggen in brand werden gestoken door de Serviërs. U bent in het bezit van een attest d.d. 6 november 2014 uitgereikt door (B.K.), voorzitter van de 'Council for Human Rights', waaruit blijkt dat u op 7 juli 2006 aan voormelde organisatie in hun bureau verteld heeft dat u niet in Servië kon blijven omdat u zich in gevaar voelde vanwege uw veroordeling en u bij een (actuele) terugkeer het gevaar loopt in Servië in de gevangenis te belanden en legde per email d.d. 15 december 2014 een kopie van een artikel (opmaakdatum en bron onbekend) neer die een beschrijving geeft van de situatie van Albanezen in Preshevë en de etnische Serviërs in Kosovo.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stel ik vast dat ik in het kader van uw tweede asielaanvraag u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zo verklaarde u vooreerst ingeval van een terugkeer naar Servië aldaar in de gevangenis te zullen belanden om een tegen u in 2006 uitgesproken gevangenisstraf van 6 maanden te zullen moeten uitzitten. U legde ter staving een attest d.d. 6 november 2014 neer van de Raad voor de Mensenrechten van (B.K.). Hierbij moet opgemerkt worden dat dergelijk attest een welwillendheidsattest betreft, verkregen op aanvraag van uw familie (CGVS 2e AA, p. 2). Voorts moet vastgesteld worden dat in het attest te lezen valt dat u op 7 juli 2006 zich naar haar bureau begaf, waar u vertelde over uw veroordeling (document 1). In het kader van uw eerste asielaanvraag gaf u echter nergens aan dat u naar de Raad voor de Mensenrechten zou geweest zijn voor uw vertrek uit Servië in juli 2006 (CGVS 04/09/2006, p. 1-10). In tegendeel, wanneer u tijdens uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd gevraagd of er in Preshevë organisaties zijn die de rechten van de Albanezen daar verdedigen repliceerde u dat er een organisatie is voor de mensenrechten. U voegde daar aan toe die organisatie niet gecontacteerd te hebben omdat u niet wist of u het recht had zich bij hen te gaan beklagen en dat, al zou u naar hen geweest zijn, er nog altijd onrechtvaardigheid zou zijn (CGVS 04/09/2006, p. 8). Redelijkerwijze mag aangenomen worden al zou het al niet om dezelfde mensenrechtenorganisatie gaan, u ingeval van een andere mensenrechtenorganisatie u tijdens uw eerste asielaanvraag op dat moment aangehaald zou hebben dat u recent voor uw vertrek wel naar de mensenrechtenorganisatie van (B.K.) zou geweest zijn. Het Commissariaat-generaal hecht om voormelde vaststellingen dan ook geen waarde aan de inhoud van voormeld attest. Voorts moet vastgesteld worden dat u op de Servische ambassade in België een nieuw Servisch paspoort aanvroeg. Opgemerkt moet worden dat het zich wenden tot de autoriteiten van het land waartegenover u een beweerde vrees koestert haaks staat op de door u aangebrachte vrees, temeer daar u het paspoort afhaalde met het oogmerk naar Servië te reizen, wat u ook effectief deed in 2011. Verder dient vastgesteld te worden dat u tijdens uw verblijf in Servië in 2011 zich aldaar wendde tot uw autoriteiten voor het verkrijgen van een nieuwe identiteitskaart en een nieuw rijbewijs. Dergelijk gedrag/handeling valt allerminst te rijmen met het gedrag van iemand die vreest gearresteerd te zullen worden door zijn

autoriteiten met het oog op het uitzitten van een gevangenisstraf (CGVS 2e AA, p. 2-5). Voorgaande bevindingen doen uw vrees ten aanzien van uw herkomstland Servië sterk relativeren en doen vragen rijzen over het gegeven of er actueel in Servië nog een veroordeling tegen u loopt.

Hoe dan ook, indien er u bij terugkeer naar Servië effectief nog een gevangenisstraf van 6 maanden te wachten staat, moet er net als in uw eerste asielaanvraag vooreerst op gewezen worden dat u geenszins om een van de redenen in de Vluchtelingenconventie disproportioneel werd gestraft. Bij uw veroordeling werd rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en uw blanco strafblad. U werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden daar waar de maximumstraf voor dergelijke strafrechtelijke inbreuk (artikel 323, 1e alinea van het Servisch Strafwetboek) 3 jaar gevangenisstraf betreft. Waar u stelt tijdens het uitzitten van uw gevangenisstraf te vrezen mishandeld of zelfs vermoord zal worden, moet opgemerkt worden dat het een louter vermoeden van uw zijde betreft dat u mishandeld zal worden. Hoewel er gevallen van geweld door de Servische autoriteiten bekend zijn binnen het gevangeniswezen kan er niet gesteld worden dat er sprake is van een veralgemeend geweld ten aanzien van etnische Albanezen in Servische gevangenissen. In tegenstelling tot uw verklaring dat u tijdens uw gevangenschap vermoord zou kunnen worden door de Servische autoriteiten, moet opgemerkt worden dat er de afgelopen jaren geen gevallen gekend zijn van overlijden door moord of door andere incidenten in Servische gevangenissen (CGVS 2e AA, p. 5-6). Hieraan moet toegevoegd worden indien u toch slachtoffer zou worden van geweld door de Servische autoriteiten er mogelijkheden bestaan om gevallen van geweld en andere problemen binnen het Servisch gevangeniswezen aan te klagen. Zo heeft de (adjunct-)Ombudsman sinds midden 2011 de leiding gekregen van het nationale mechanisme voor de preventie van foltering en is hij tevens specifiek bevoegd voor personen wier vrijheid is ontnomen. In het kader van deze bevoegdheid plande de Servische Ombudsman 80 bezoeken aan gevangenissen en andere detentieplaatsen in Servië. Naar aanleiding van deze bezoeken worden op de website van de ombudsman regelmatig aanbevelingen gepubliceerd. De instellingen van de ombudsman kennen een tamelijk groot succes in Servië, de instelling is bijzonder actief op de verschillende niveaus, en door de toenemende bekendheid doen ieder jaar meer burgers beroep op zijn diensten, en in vele gevallen kan het conflict tussen burger en administratie worden bijgelegd door zijn bemiddeling. Voor ongeveer twee derde van de ingediende klachten kon een oplossing worden aangereikt, en er werden ook talrijke individuele en algemene aanbevelingen geformuleerd. Van deze aanbevelingen werden bijna 80% opgevolgd. Er werden ook voorstellen tot wetwijzigingen geformuleerd. Specifiek voor Zuid-Servië werd in 2010 in dit verband een lokaal bureau van de nationale ombudsman geopend. Internationale waarnemers zijn van oordeel dat de Servische Ombudsman onafhankelijk werkt. Uit de beschikbare informatie blijkt verder dat gevangenen zonder censuur klachten bij de gerechtelijke autoriteiten konden indienen en dat algemeen gesteld de autoriteiten valabele aantijgingen over inhumane omstandigheden onderzochten. Tevens laat de Servische overheid monitoring door onafhankelijke observatoren als de media, mensenrechtenorganisaties, het Internationale Comité van het Rode Kruis en de Raad van het Europees Comité ter Preventie van Foltering toe. Voorts kan nog opgemerkt worden dat sinds 2011 in Servië voor gevangenisstraffen tot één jaar tevens het systeem van alternatieve straffen bestaat waarbij een straf thuis (eventueel met een enkelband) kan uitgezet worden of omgezet kan worden in gemeenschapswerk. In dit verband trad in september 2014 nog nieuwe wetgeving in werking in het kader van het strategisch actieplan 2013-2020 ter verdere ontwikkeling van het strafrechtelijk systeem in Servië.

Voorts moet vastgesteld worden dat u de algemeen slechte situatie/levensomstandigheden van de etnische Albanezen in Zuid-Servië, hoofdzakelijk de inperkingen van de rechten van de Albanezen door de Servische autoriteiten en de gespannen relatie met de Servische autoriteiten, hekelt. Zo verwijst u naar het overbrengen van de rechtbank van Preshevë naar Vranje, naar het sluiten van fabrieken in Zuid-Servië, naar de sterke aanwezigheid van de Servische gendarmerie in Zuid-Servië en naar enkele conflicten wanneer Albanezen (van Albanië) in Servië waren (DVZ 2e AA, vraag 1-7; CGVS 2e AA, p. 2). Wat de algemene situatie in de regio Zuid-Servië betreft, dient inderdaad te worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat deze regio te kampen heeft met een doorgedreven militarisering, waarbij de aanwezigheid en het optreden van de Servische gendarmerie – een paramilitaire politie-eenheid die in 2001 werd opgericht - in het bijzonder heel wat weerstand oproept bij Albanese bewoners van de regio, die hen percipiëren als zijnde agressief en intimiderend. Dit is deels te wijten aan het feit dat zij zwaarbewapend in militaire uitrusting circuleren in de regio. Er zijn in het verleden ook gevallen geweest waarbij deze gendarmerie effectief haar boekje te buiten is gegaan in hun gedrag ten aanzien van Albanese burgers. Hiertegen werd ook uitvoerig en herhaaldelijk geprotesteerd. Lokale Albanese politieke leiders brachten dit meermaals ter sprake in hun contacten met de media en met nationale en internationale organisaties, alsook in hun overleg met de Servische regering. Volgens hen kadert dit zelfs in een strategisch plan van de Servische autoriteiten om de etnisch Albanese bevolking uit de regio te verdrijven. Langs Servische zijde wordt hierbij evenwel

steevast verwezen naar de noodzaak van de aanwezigheid van deze eenheid voor de stabiliteit en vrede in de regio. Aldus zijn uw verklaringen over (het algemeen functioneren van) deze gendarmerie niet in tegenspraak met objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Deze situatie geeft evenwel op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van Vluchtelingenconventie. Ze is evenmin van die aard dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet er ook sprake zijn van een individuele (gegronde) vrees voor vervolging.

Tot eenzelfde besluit dient gekomen te worden voor de door u aangehaalde discriminatie van de Servische autoriteiten (inperking van de rechten, sluiten fabrieken, overbrengen van de rechtbank van Preshevë naar Vranje,...) ten aanzien van de etnisch Albanese bevolking in Zuid-Servië, waarvoor u ter staving per email een artikel neerlegde die de situatie van Albanezen in Preshevë vergelijkt met de situatie van Serviërs in Kosovo (DVZ 2e AA, vraag 1-7; document 2). Immers, opdat een dergelijke situatie tot de erkenning van de status van vluchteling zou leiden en aldus kan gelijkgeschakeld worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin moet vaststaan dat de houding van de Servische autoriteiten een dergelijke discriminatoire karakter kent dat de gevreesde problemen te wijten aan het discriminatoire optreden van de betrokken autoriteiten zodanig systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven ondraaglijk wordt. Hierbij dient benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich niet noodzakelijkerwijze een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Wat uw persoonlijke situatie betreft, moet opgemerkt worden dat u in Servië steeds in het bezit bent gesteld van de nodige identiteitsdocumenten (identiteitskaart, paspoort, rijbewijs,...). Daarnaast had u toegang tot het onderwijs en naast uw bovengenoemde veroordeling in 2006 kende u persoonlijk geen zwaarwichtige problemen met de Servische autoriteiten. Aangaande de overbrenging van de rechtbank van Preshevë naar Vranje moet opgemerkt worden dat deze door vele Albanezen van Zuid-Servië net als u gezien wordt als een inperking van jullie rechten. Deze overheveling kadert in een hervorming van het Servisch justitieel apparaat dat zich voordoet over het hele Servisch grondgebied en waarbij men van 168 naar 64 rechtbanken is gegaan. Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat de door de Servische overheid aangemeten houding (welke hoofdzakelijk bestaat in een economische achterstelling van de regio door onder meer amper te investeren in de regio, onvoldoende fondsen ter beschikking te stellen voor het onderwijs,...) tegenover de hoofdzakelijk etnische Albanese bevolking van de Preshevë-vallei niet van die aard, intensiteit en draagwijdte is dat er gesproken kan worden van een veralgemeende doorgedreven vorm van discriminatie die gelijkgesteld kan worden met vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat ten slotte uw verklaringen betreft reeds jaren in België te verblijven en hier een stabiel leven opgebouwd te hebben – het merendeel van uw familie en uw verloofde verblijven in België en u heeft vast werk – moet opgemerkt worden dat dergelijk motief op zich geen uitstaans heeft met een asielaanvraag. In het kader van een asielaanvraag wordt immers nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker sprake is van de aanwezigheid van een gegronde vrees in de zin van Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit ten aanzien van het land waarvan de asielzoeker het staatsburgerschap bezit, in casu Servië. Indien u een aanvraag tot machtiging tot verblijf in België op basis van laatst voornoemd motief wil instellen, moet u zich beroepen op de daartoe geëigende procedures (DVZ 2e AA, vraag 1-7).

De informatie waar het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing op beroept is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

Uw neergelegde documenten werden in deze beslissing reeds besproken en zijn geenszins van die aard een ander licht te kunnen werpen op bovenstaande conclusies.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook op de “*kennelijke inschattingsfout van*”.

Volgens verzoeker werd er geen onderzoek gedaan door verweerder om de echtheid van het door hem neergelegde document na te zien. Volgens verzoeker bevestigt dit document dat hij vreest ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst mishandeld te worden wegens zijn etnisch Albanese afkomst wanneer hij in de gevangenis zal zitten. Verzoeker stelt dat verweerder de feiten van mishandelingen door de Servische autoriteiten wanneer een persoon van etnisch Albanese afkomst aangehouden wordt, niet negeert, maar ze als niet van toepassing op verzoeker beschouwt. Volgens verzoeker komt er duidelijk een interne tegenstelling voor in de bestreden beslissing. Verder wijst verzoeker erop dat verweerder zich baseert op een document uit 2011. Verzoeker brengt zelf documentatie bij van Amnesty International waaruit duidelijk blijkt dat gedetineerden blootgesteld zijn aan een risico van foltering en mishandeling wegens een gebrek aan bewakingssystemen en aan een mechanisme van nationale preventie, dat nochtans door het facultatieve protocol bij het Folterverdrag voorzien is. Verzoeker negeert niet dat er stappen ondernomen worden, doch stelt dat deze onvoldoende zijn. Volgens Amnesty International lijden Albanesen in het zuiden van Servië steeds aan discriminatie, zodat men niet kan stellen dat de Servische autoriteiten, ingeval van problemen, voldoende bescherming geven aan al hun onderdanen, zonder onderscheid naar etnische oorsprong, en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Vervolgens meent verzoeker dat verweerder niet uitlegt waarom hij niet in aanmerking komt voor het statuut van de subsidiaire bescherming. Op basis van de hogervermelde elementen stelt verzoeker dat zijn situatie niet het onderwerp uitmaakte van een ernstig onderzoek vanwege verweerder.

2.1.2. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een rapport van Amnesty International van 2012 (stuk 2).

2.2.1. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoeker duidt niet aan op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Waar verzoeker stelt dat er geen onderzoek gedaan werd om de echtheid van het door hem neergelegde attest na te zien, dient opgemerkt dat de bestreden beslissing weldegelijk motiveert waarom geen waarde wordt gehecht aan het door verzoeker neergelegde attest: *“Zo verklaarde u vooreerst ingeval van een terugkeer naar Servië aldaar in de gevangenis te zullen belanden om een tegen u in 2006 uitgesproken gevangenisstraf van 6 maanden te zullen moeten uitzitten. U legde ter staving een attest d.d. 6 november 2014 neer van de Raad voor de Mensenrechten van (B.K.). Hierbij moet opgemerkt worden dat dergelijk attest een welwillendheidsattest betreft, verkregen op aanvraag van uw familie (CGVS 2e AA, p. 2). Voorts moet vastgesteld worden dat in het attest te lezen valt dat u op 7 juli 2006 zich naar haar bureau begaf, waar u vertelde over uw veroordeling (document 1). In het kader van uw eerste asielaanvraag gaf u echter nergens aan dat u naar de Raad voor de Mensenrechten zou geweest zijn voor uw vertrek uit Servië in juli 2006 (CGVS 04/09/2006, p. 1-10). In tegendeel, wanneer u tijdens uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd gevraagd*

of er in Preshevë organisaties zijn die de rechten van de Albanezen daar verdedigen repliceerde u dat er een organisatie is voor de mensenrechten. U voegde daar aan toe die organisatie niet gecontacteerd te hebben omdat u niet wist of u het recht had zich bij hen te gaan beklagen en dat, al zou u naar hen geweest zijn, er nog altijd onrechtvaardigheid zou zijn (CGVS 04/09/2006, p. 8). Redelijkerwijze mag aangenomen worden al zou het al niet om dezelfde mensenrechtenorganisatie gaan, u ingeval van een andere mensenrechtenorganisatie u tijdens uw eerste asielaanvraag op dat moment aangehaald zou hebben dat u recent voor uw vertrek wel naar de mensenrechtenorganisatie van (B.K.) zou geweest zijn. Het Commissariaatgeneraal hecht om voormelde vaststellingen dan ook geen waarde aan de inhoud van voormeld attest." Dat er geen onderzoek zou gevoerd zijn naar de echtheid van het attest, is dan ook een blote bewering die de pertinente motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen.

Bovendien wordt er in de bestreden beslissing terecht op het volgende gewezen: "Voorts moet vastgesteld worden dat u op de Servische ambassade in België een nieuw Servisch paspoort aanvraag. Opgemerkt moet worden dat het zich wenden tot de autoriteiten van het land waartegenover u een beweerde vrees koestert haaks staat op de door u aangebrachte vrees, temeer daar u het paspoort afhaalde met het oogmerk naar Servië te reizen, wat u ook effectief deed in 2011. Verder dient vastgesteld te worden dat u tijdens uw verblijf in Servië in 2011 zich aldaar wendde tot uw autoriteiten voor het verkrijgen van een nieuwe identiteitskaart en een nieuw rijbewijs. Dergelijk gedrag/handeling valt allerminst te rijmen met het gedrag van iemand die vreest gearresteerd te zullen worden door zijn autoriteiten met het oog op het uitzitten van een gevangenisstraf (CGVS 2e AA, p. 2-5). Voorgaande bevindingen doen uw vrees ten aanzien van uw herkomstland Servië sterk relativeren en doen vragen rijzen over het gegeven of er actueel in Servië nog een veroordeling tegen u loopt."

Verzoeker voert geen enkel inhoudelijk verweer tegen deze pertinente vaststellingen, zodat zij als vaststaand beschouwd worden.

Waar verzoeker meent dat er een interne tegenstelling in de bestreden beslissing voorkomt omdat enerzijds wordt erkend dat er mishandelingen plaatsvinden vanwege de Servische autoriteiten bij het aanhouden van een persoon van etnisch Albanese afkomst, terwijl anderzijds deze mishandelingen als niet van toepassing op verzoeker worden beschouwd, dient opgemerkt dat in de bestreden beslissing inderdaad wordt erkend dat er gevallen zijn waarbij personen van etnisch Albanese origine op discriminerende wijze behandeld worden door de Servische autoriteiten, doch dat deze discriminatie niet zwaarwichtig genoeg is om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Om te oordelen of er sprake is van een vervolging in de zin van het Verdrag van Genève moeten alle omstandigheden in rekening worden gebracht. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Waar verzoeker stelt dat verweerder zich baseert "op een document uit 2011", dient vastgesteld dat de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') op een veelheid aan bronnen gebaseerd is en dateert van 2011 tot en met 2014. Bijgevolg is het door verzoeker bijgebrachte rapport van Amnesty International van 2012 (verzoekschrift, stuk 2) niet van aard aan te tonen dat verweerders informatie onjuist of achterhaald is. Verzoeker kan zich niet op dit rapport beroepen om zijn stelling dat de stappen die door de Servische overheid ondernomen worden, onvoldoende zijn, te onderbouwen.

Gelet op het voorgaande stelt de bestreden beslissing terecht als volgt: "Hoe dan ook, indien er u bij terugkeer naar Servië effectief nog een gevangenisstraf van 6 maanden te wachten staat, moet er net als in uw eerste asielaanvraag vooreerst op gewezen worden dat u geenszins om een van de redenen in de Vluchtelingenconventie disproportioneel werd gestraft. Bij uw veroordeling werd rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en uw blanco strafblad. U werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden daar waar de maximumstraf voor dergelijke strafrechtelijke inbreuk (artikel 323, 1e alinea van het Servisch Strafwetboek) 3 jaar gevangenisstraf betreft. Waar u stelt tijdens het uitzitten van uw gevangenisstraf te vrezen mishandeld of zelfs vermoord zal worden, moet opgemerkt worden dat het een louter vermoeden van uw zijde betreft dat u mishandeld zal worden. Hoewel er gevallen van geweld door de Servische autoriteiten bekend zijn binnen het gevangeniswezen kan er niet gesteld worden dat er sprake is van een veralgemeend geweld ten aanzien van etnische Albanezen in

Servische gevangenen. In tegenstelling tot uw verklaring dat u tijdens uw gevangenschap vermoord zou kunnen worden door de Servische autoriteiten, moet opgemerkt worden dat er de afgelopen jaren geen gevallen gekend zijn van overlijden door moord of door andere incidenten in Servische gevangenen (CGVS 2e AA, p. 5-6). Hieraan moet toegevoegd worden indien u toch slachtoffer zou worden van geweld door de Servische autoriteiten er mogelijkheden bestaan om gevallen van geweld en andere problemen binnen het Servisch gevangeniswezen aan te klagen. Zo heeft de (adjunct-)Ombudsman sinds midden 2011 de leiding gekregen van het nationale mechanisme voor de preventie van foltering en is hij tevens specifiek bevoegd voor personen wier vrijheid is ontnomen. In het kader van deze bevoegdheid plande de Servische Ombudsman 80 bezoeken aan gevangenen en andere detentieplaatsen in Servië. Naar aanleiding van deze bezoeken worden op de website van de ombudsman regelmatig aanbevelingen gepubliceerd. De instellingen van de ombudsman kennen een tamelijk groot succes in Servië, de instelling is bijzonder actief op de verschillende niveaus, en door de toenemende bekendheid doen ieder jaar meer burgers beroep op zijn diensten, en in vele gevallen kan het conflict tussen burger en administratie worden bijgelegd door zijn bemiddeling. Voor ongeveer twee derde van de ingediende klachten kon een oplossing worden aangereikt, en er werden ook talrijke individuele en algemene aanbevelingen geformuleerd. Van deze aanbevelingen werden bijna 80% opgevolgd. Er werden ook voorstellen tot wetswijzigingen geformuleerd. Specifiek voor Zuid-Servië werd in 2010 in dit verband een lokaal bureau van de nationale ombudsman geopend. Internationale waarnemers zijn van oordeel dat de Servische Ombudsman onafhankelijk werkt. Uit de beschikbare informatie blijkt verder dat gevangenen zonder censuur klachten bij de gerechtelijke autoriteiten konden indienen en dat algemeen gesteld de autoriteiten valabele aantijgingen over inhumane omstandigheden onderzochten. Tevens laat de Servische overheid monitoring door onafhankelijke observatoren als de media, mensenrechtenorganisaties, het Internationale Comité van het Rode Kruis en de Raad van het Europees Comité ter Preventie van Foltering toe. Voorts kan nog opgemerkt worden dat sinds 2011 in Servië voor gevangenisstraffen tot één jaar tevens het systeem van alternatieve straffen bestaat waarbij een straf thuis (eventueel met een enkelband) kan uitgezeten worden of omgezet kan worden in gemeenschapswerk. In dit verband trad in september 2014 nog nieuwe wetgeving in werking in het kader van het strategisch actieplan 2013-2020 ter verdere ontwikkeling van het strafrechtelijk systeem in Servië.

Voorts moet vastgesteld worden dat u de algemeen slechte situatie/levensomstandigheden van de etnische Albanezen in Zuid-Servië, hoofdzakelijk de inperkingen van de rechten van de Albanezen door de Servische autoriteiten en de gespannen relatie met de Servische autoriteiten, hekelt. Zo verwijst u naar het overbrengen van de rechtbank van Preshevë naar Vranje, naar het sluiten van fabrieken in Zuid-Servië, naar de sterke aanwezigheid van de Servische gendarmerie in Zuid-Servië en naar enkele conflicten wanneer Albanezen (van Albanië) in Servië waren (DVZ 2e AA, vraag 1-7; CGVS 2e AA, p. 2). Wat de algemene situatie in de regio Zuid-Servië betreft, dient inderdaad te worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat deze regio te kampen heeft met een doorgedreven militarisering, waarbij de aanwezigheid en het optreden van de Servische gendarmerie – een paramilitaire politie-eenheid die in 2001 werd opgericht - in het bijzonder heel wat weerstand oproept bij Albanese bewoners van de regio, die hen percipiëren als zijnde agressief en intimiderend. Dit is deels te wijten aan het feit dat zij zwaarbewapend in militaire uitrusting circuleren in de regio. Er zijn in het verleden ook gevallen geweest waarbij deze gendarmerie effectief haar boekje te buiten is gegaan in hun gedrag ten aanzien van Albanese burgers. Hiertegen werd ook uitvoerig en herhaaldelijk geprotesteerd. Lokale Albanese politieke leiders brachten dit meermaals ter sprake in hun contacten met de media en met nationale en internationale organisaties, alsook in hun overleg met de Servische regering. Volgens hen kadert dit zelfs in een strategisch plan van de Servische autoriteiten om de etnisch Albanese bevolking uit de regio te verdrijven. Langs Servische zijde wordt hierbij evenwel steevast verwezen naar de noodzaak van de aanwezigheid van deze eenheid voor de stabiliteit en vrede in de regio. Aldus zijn uw verklaringen over (het algemeen functioneren van) deze gendarmerie niet in tegenspraak met objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Deze situatie geeft evenwel op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van Vluchtelingenconventie. Ze is evenmin van die aard dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet er ook sprake zijn van een individuele (gegronde) vrees voor vervolging.

Tot eenzelfde besluit dient gekomen te worden voor de door u aangehaalde discriminatie van de Servische autoriteiten (inperking van de rechten, sluiten fabrieken, overbrengen van de rechtbank van Preshevë naar Vranje,...) ten aanzien van de etnisch Albanese bevolking in Zuid-Servië, waarvoor u ter staving per email een artikel neerlegde die de situatie van Albanezen in Preshevë vergelijkt met de situatie van Serviërs in Kosovo (DVZ 2e AA, vraag 1-7; document 2). Immers, opdat een dergelijke

situatie tot de erkenning van de status van vluchteling zou leiden en aldus kan gelijkgeschakeld worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin moet vaststaan dat de houding van de Servische autoriteiten een dermate discriminatoir karakter kent dat de gevreesde problemen te wijten aan het discriminatoir optreden van de betrokken autoriteiten zodanig systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven ondraaglijk wordt. Hierbij dient benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich niet noodzakelijkerwijze een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Wat uw persoonlijke situatie betreft, moet opgemerkt worden dat u in Servië steeds in het bezit bent gesteld van de nodige identiteitsdocumenten (identiteitskaart, paspoort, rijbewijs,...). Daarnaast had u toegang tot het onderwijs en naast uw bovengenoemde veroordeling in 2006 kende u persoonlijk geen zwaarwichtige problemen met de Servische autoriteiten. Aangaande de overbrenging van de rechtbank van Preshevë naar Vranje moet opgemerkt worden dat deze door vele Albanezen van Zuid-Servië net als u gezien wordt als een inperking van jullie rechten. Deze overheveling kadert in een hervorming van het Servisch justitieel apparaat dat zich voordoet over het hele Servisch grondgebied en waarbij men van 168 naar 64 rechtbanken is gegaan. Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat de door de Servische overheid aangemeten houding (welke hoofdzakelijk bestaat in een economische achterstelling van de regio door onder meer amper te investeren in de regio, onvoldoende fondsen ter beschikking te stellen voor het onderwijs,...) tegenover de hoofdzakelijk etnische Albanese bevolking van de Preshevë-vallei niet van die aard, intensiteit en draagwijdte is dat er gesproken kan worden van een veralgemeende doorgedreven vorm van discriminatie die gelijkgesteld kan worden met vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

De *in casu* ingeroepen discriminatie is dan ook onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Tevens dient vastgesteld dat verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de volgende pertinente motivering in de bestreden beslissing: "Wat ten slotte uw verklaringen betreft reeds jaren in België te verblijven en hier een stabiel leven opgebouwd te hebben – het merendeel van uw familie en uw verloofde verblijven in België en u heeft vast werk – moet opgemerkt worden dat dergelijk motief op zich geen uitstaans heeft met een asielaanvraag. In het kader van een asielaanvraag wordt immers nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker sprake is van de aanwezigheid van een gegronde vrees in de zin van Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit ten aanzien van het land waarvan de asielzoeker het staatsburgerschap bezit, in casu Servië. Indien u een aanvraag tot machtiging tot verblijf in België op basis van laatst voornoemd motief wil instellen, moet u zich beroepen op de daartoe geëigende procedures (DVZ 2e AA, vraag 1-7)." Dit motief wordt dan ook als vaststaand beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS